୨୭-୨-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦୈବୀଧର୍ମ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠକର୍ମ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତୁମ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଆସୁରୀ କର୍ମ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ହେବା ଉଚିତ୍ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମ ପାପ କ'ଣ ହୋଇଥାଏ ?

ଉ□ର:- ଯଦି ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଛି ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ବଦଳରେ ଦେହଧାରୀଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡିବ, ଦୃଷ୍ଟି ଖରାପ ହେବ, ମନରେ ଖରାପ ବିଚାର ଆସିବ । ଏହା ବହୁତ ବଡ ପାପ ଅଟେ ତେଣୁ ବୁଝିବା ଦରକାର, ଯେ ମୋ ଉପରେ ମାୟା ଆକ୍ରମଣ କରୁଛି ତେଣୁ ତୁରନ୍ତ ସାବଧାନ ହୋଇଯିବା ଉଚିତ୍ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ପିତା କେଉଁଠାରୁ ? ଆତ୍ମିକ ଦୁନିଆରୁ । ଯାହାକୁ ନିର୍ବାଣଧାମ ଅଥବା ଶାନ୍ତିଧାମ ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି । ଏହା ତ ଗୀତାର କଥା । ଅନ୍ୟମାନେ ତୁମକୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି— ଏହି ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି ? କୁହ, ଏହା ତ ସେହି ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଗୀତାର ପାର୍ଟ ଚାଲୁଛି ଏବଂ ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି ନା ଏବଂ ଭଗବାନ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଉ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ପତିତ, ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ସମୟରେ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟୁ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇ ସ□ପ୍ରଧାନରୁ ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଛୁ । ଏହା ପୁରୁଣା ଅଥବା କଳିଯୁଗ ଦୁନିଆ ଅଟେ ନା । ଏହି ନାମ ସବୁ ବ□ମାନ ସମୟର ଅଟେ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପରେ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆ ଆସିଥାଏ । ଭାରତବାସୀ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଲାଗିଥାଏ ଯେବେକି ଦୁନିଆ ବଦଳିବାର ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ହିଁ ବାବା ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଭୁଲ କ'ଣ ହୋଇଛି ? ପ୍ରଥମେ ତ କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ ଭୁଲିଗଲେ ଏବଂ ଗୀତାର ଭଗବାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଗଲେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଗଡ୍ ଫାଦର (ଈଶ୍ୱର ପିତା) କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ଗଡ ଫାଦର, ତେବେ ସିଏ ନିରାକାର ହୋଇଗଲେ । ନିରାକାର ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହିଥା'ନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟେ, ମୋତେ ହିଁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି ହେ ପତିତ ପାବନ । କୃଷ୍ଣ ତ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ମୋର ତ ଶରୀର ନାହିଁ । ମୁଁ ନିରାକାର । ମୁଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପିତା ନୁହେଁ, ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟେ । ଏହା ତ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ କରିନେବା ଦରକାର । ଘଡି ଘଡି (ପ୍ରତିମୂହୁ□ରେ) ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ସା (ସମ୍ପ□) ନେଉଛୁ । ବ□ମାନ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ବାବା-ବାବା ହିଁ କରୁଥାଅ । ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ସାରା କଳ୍ପ ଶାରୀରିକ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଆସିଛ । ବ□ମାନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୁ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି କାରଣ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଛି ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ କେହି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ବ□ମାନ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ରାବଣର ଅର୍ଥ କ'ଣ କେହି ବି ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଥା ହୋଇଯାଇଛି ଦଶହରା ପାଳନ କରିବା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କ'ଣ କୌଣସି ଅର୍ଥକୁ କିଛି ବୁଝିଥିଲ କି ! ବ□ମାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ଅନ୍ୟକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ପାଇଁ । ଯଦି ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ତେବେ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ଯେ, ନିଜେ କିଛି ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତେଣୁ ଆମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଜ୍ଞାନ ରହିବା ଦରକାର ।

ତୁମର ଏହା ଗୀତାପାଠଶାଳା ଅଟେ । ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ? ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବା । ଏହା ରାଜଯୋଗ ଅଟେ ନା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ନରରୁ ନାରାୟଣ, ନାରୀରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେବାର ଜ୍ଞାନ । ସେମାନେ ବସି କଥା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଆମେ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଆମକୁ ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି

ମୁଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବଦଳାଇ ନୂଆ ଦୁନିଆ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ପୁରୁଣାରେ ନାହିଁ । ପୁଣି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ହେବା ଦରକାର । ଚକ୍ରକୁ ତ ଜାଣିଯାଇଛ । ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ ହେଉଛି ଚାରି । ବ□ମାନ ଦୈବୀଜନ୍ମ ନାହିଁ ଦୈବୀଧର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ ଏବଂ ଦୈବୀକର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି । ବ□ମାନ ପୁଣି ତୁମକୁ ଦୈବୀଧର୍ମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ କର୍ମଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଜ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଦରକାର ଯେ, ମୋ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଆସୁରୀ କର୍ମ ହେଉନାହିଁ ତ ? ମାୟାର ପ୍ରଭାବରୁ କୌଣସି ଖରାପ ବିଚାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ ? କୁଦୃଷ୍ଟି ରହୁନାହିଁ ତ ? ଯଦି ଦେଖୁଛ କାହାର କୁଦୃଷ୍ଟି ରହୁଛି ଅଥବା ଖରାପ ବିଚାର ଆସୁଛି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ ସାବଧାନ କରିଦେବା ଦରକାର । ତାଙ୍କୁ ସହଯୋଗ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତାଙ୍କୁ ସାବଧାନ କରିବା ଦରକାର— ତୁମଠାରେ ମାୟାର ପ୍ରବେଶତା ହେବା କାରଣରୁ ଖରାପ ବିଚାର ଆସୁଛି । ଯୋଗରେ ବସି ଯଦି ବାବାଙ୍କ ପରିବ□ କାହାର ଦେହ ପ୍ରତି ବୁଦ୍ଧି ଯାଉଛି ତେବେ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ଯେ ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ ହେଉଛି, ମୁଁ ପାପ କରୁଛି । ଏଥିରେ ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ହେବା ଦରକାର । ଥଟ୍ଟାମଜାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ ଏଥିପାଇଁ ତୁମର ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ଶୁଦ୍ଧ ବଚନ ବାହାରିବା ଦରକାର । କୁବଚନ ନୁହେଁ । ଥଟ୍ଟାମଜା ଆଦି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏମିତି ନୁହେଁ ମୁଁ ତ ହସିଲି.... ତା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ । ହସିବା ଏମିତି ନହେଉ ଯେଉଁଥିରେ ବିକାରର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଥିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖବରଦାର ରହିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଥିବ ବସ୍ତ୍ରହୀନ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବିକାର ଆଡକୁ କେବେ ବି ଯାଏ ନାହିଁ । ରହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅଲଗା । କିନ୍ତୁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟର ଚ□ଳତା ଯୋଗ ବିନା ଯିବ ନାହିଁ । କାମ ବିକାର ଏପରି ଶତ୍ରୁ ଯାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବ ଯଦି ଯୋଗୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନଥିବ ତେବେ ମନଚ□ଳ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ତେଣୁ ନିଜର ପରୀକ୍ଷା ନେବା ଦରକାର । ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରୁହ ତେବେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବେମାରୀ ରହିବ ନାହିଁ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଲେ ଏଭଳି ହେବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ରାବଣର ଚ□ଳତା ହିଁ ନାହିଁ ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନଚ□ଳ ହେବ । ସେଠାରେ ଯୋଗୀ ଜୀବନ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ପକ୍କା ଆବଶ୍ୟକ । ଯୋଗଦ୍ୱାରା ସବୁ ବିମାରୀ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ଦରକାର । ରାଜ୍ୟ ନେବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ ବହୁତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଯାହା ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ ତାହା ମିଳିବ । ଯଦି ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା କରିବ ନାହିଁ ତେବେ ପାଇପଇସାକର ପଦର ଯୋଗ୍ୟ ହେବ । ସବଜେକ୍ଟ (ବିଷୟ) ତ ବହୁତ ଅଛି ନା । କେହି ଡ୍ରଇଁରେ କେହି ଖେଳରେ ନମ୍ବର ନେଇ ନିଅନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି କମନ (ସାଧାରଣ) ବିଷୟ । ଏହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବିଷୟ ଅଛି । କିଛି ନା କିଛି ମିଳିବ । ବାକି ବାଦଶାହୀ ମିଳିବ ନାହିଁ । ସେବା ବହୁତ କରିବେ ତେବେ ଯାଇ ବାଦଶାହୀ ମିଳିବ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଅନେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ରହେ ନାହିଁ । ଯେପରି ଖାଦ୍ୟ ହଜମ ହିଁ ହୋଇନଥାଏ । ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାର ସାହସ ନାହିଁ, ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ବେମାର ବୋଲି କୁହାଯିବ ନା । ତୁମେ କୌଣସି କଥାକୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ନ ଦେଖିଲା ପରି ରୁହ, ପରମ ପିତାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଅନ୍ୟକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ, ଅନ୍ଧର ବାଡି (ସାହାରା)ହୁଅ । ତୁମେ ତ ରାସ୍ତା ଜାଣିଛ । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ, ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନମୁକ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଘୂରୁଛି, ଯିଏ ମହାରଥୀ ଅଟନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ରାତି ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । କେଉଁଠି ବହୁତ ଧନବାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, କେଉଁଠି ବିଲକୁଲ୍ ଗରୀବ । ରାଜ୍ୟ ପଦରେ ତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଛି ନା । ବାକି ହଁ, ସେଠାରେ ରାବଣ ନାହିଁ ତେଣୁ ଦୁଃଖ ହୋଇନଥାଏ । ବାକି ସମ୍ପ□ରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ସମ୍ପ□ରେ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ ।

ଯେତେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବ ସେତେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ରହିବ । ସେଥିପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନେକଙ୍କ ଚାଲିଚଳନ ଏପରି ହୋଇଥାଏ ଯେପରି ଅଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ କାହାରି କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ପରୀକ୍ଷା ହୋଇଥାଏ ସେତେବେଳେ ଜଣାପଡିଯାଏ ଯେ କିଏ କେତେ ମାର୍କସ

ନେଇ ପାସ୍ କରିବେ, ପୁଣି ସେ ସମୟରେ ହାଏ ହାଏ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାପଦାଦା ଉଭୟ ମିଶି କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟର ମଧ୍ୟ କର । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଡାକିଥା'ନ୍ତି ଏଠାକୁ ଆସ, ଆସି ଆମ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ ହେବାର ରାସ୍ତା ବତାଅ । ତେବେ ବାବା ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି— ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ଦେହ-ଅଭିମାନ ଛାଡି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହା କେତେ ସହଜ ଔଷଧ । ତୁମେମାନେ କୁହ, ଆମେ କେବଳ ଏକ ଭଗବାନ ବାବାଙ୍କୁ ମାନିଥାଉ । ସେ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଡାକୁଛ, ଆସି ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରାଅ ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ତୁମକୁ କିଛି ବି ମିଳିବ ନାହିଁ । ସେ ତ ଦାଦା ଅଟନ୍ତି, ବାବା ନୁହଁନ୍ତି । ବାବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବର୍ସା (ସମ୍ପ□) ମିଳିଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କଠାରୁ କ'ଣ ବର୍ସା ମିଳେ କି ? ନିରାକାର ବାବା ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏଡାପ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ପୋଷ୍ୟ କରି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମା) ମଧ୍ୟ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ କିଛି ବି ମିଳିବ ନାହିଁ । ସମ୍ପ□ ତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ମିଳିବ ଏବଂ ବାବା ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ତାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା । ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ତ ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ, ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରି ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ଏବେ ପୂଜ୍ୟ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ଶୁଣୁଛୁ । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ଏହା ହେଲା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ବାକି ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଭକ୍ତିର ଅଟେ । ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢିବା—ଏସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଜ୍ଞାନରସାଗର ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ଜ୍ଞାନ ନଦୀ ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କଠାରୁ ବାହାରିଛୁ । ବାକି ତାହା ପାଣିର ସାଗର ଓ ନଦୀ । ପିଲାମାନଙ୍କର ଏହିସବୁ କଥା ଉପରେ ବିଚାର ଚାଲିବା ଦରକାର । ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ବୁଦ୍ଧି ଚଲାଇବା ଦରକାର । ନିଜେ ନିଜକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ନିଜକୁ ଯା□ କର । ଯଦି ମୁଖଦ୍ୱାରା କୌଣସି କୁବଚନ ବାହାରେ ବା କୁଦୃଷ୍ଟି ଯାଏ ତେବେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଧିକ୍କାର କରିବା ଉଚିତ୍— ଯେ ମୋର ମୁଖରୁ କୁବଚନ କାହିଁକି ବାହାରିଲା, ମୋର କୁଦୃଷ୍ଟି କାହିଁକି ଗଲା ? ନିଜକୁ ଚାପୁଡା ମଧ୍ୟ ମାରିବା ଦରକାର, ବାରମ୍ବାର ସାବଧାନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ତେବେ ଯାଇ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବ । ମୁଖରୁ ଯେପରି କଟୁବଚନ ନ ବାହାରୁ । ବାବାଙ୍କୁ ତ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । କାହାକୁ ପାଗଳ କହିବା ମଧ୍ୟ କୁବଚନ ଅଟେ ।

ମନୁଷ୍ୟ ତ ଯାହା ପାଇଁ ଯାହା ଆସେ ତାହା କହିଦିଅନ୍ତି । କିଛି ବି ଜାଣିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ କାହାର ମହିମା ଗାନ କରୁଛି । ଏକମାତ୍ର ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ତ କରିବା ଦରକାର । ଆଉ ତ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ,ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏମାନେ ତ କାହାକୁ ପାବନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯାହାକୁ ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଇଥାଏ । ତାହା ତ ବ□ମାନ ନାହିଁ । ପବିତ୍ରତା ତ କେବଳ ସ୍ୱର୍ଗରେ ହିଁ ରହିଥାଏ । ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଏବେ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ତେବେ ପିଲାମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ଦରକାର । ମୁଖ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପଥର ବା କୁବଚନ ବାହାରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ଚାଲିବା ଦରକାର । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଅବିନାଶୀ ଅଭିମାନ ଅଟେ । ଦେହ ତ ବିନାଶୀ । ତେବେ ଆତ୍ମାକୁ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ମଧ୍ୟ ପିତା ନିଶ୍ଚିତ କେହି ହେବେ ନା । କହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ପରମାତ୍ମା ପିତା ବିରାଜମାନ ହେବେ କିପରି ? ସମସ୍ତେ ପିତା କିପରି ହୋଇ ପାରିବେ ? ଏତିକି ବି ଅକଲ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପିତା ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ବର୍ସା ମିଳିଥାଏ । ତାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଶିବ । ଶିବରାତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ରୁଦ୍ରରାତି ବା କୃଷ୍ଣରାତ୍ରି କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ତ କିଛି ବି ବୁଝନ୍ତି ନାଁ । କହିବେ ଏସବୁ ତାଙ୍କର ରୂପ, ତାଙ୍କର ହିଁ ଲୀଳା ଅଟେ ।

ତୁମେ ବ□ମାନ ଭାବୁଛ ବେହଦର ପିତାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ବର୍ସା ମିଳିଥାଏ ତେବେ ସେହି ପିତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଲେବର୍ସଙ୍କୁ (ମୂଲିଆ) ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କିଛି କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ନିଜେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇବେ ତେବେ ଅନ୍ୟକୁ କ'ଣ ଯୋଗ ଶିଖାଇବେ । ରାବଣ ଏକଦମ ପତିତ କରିଦିଏ ପୁଣି ବାବା ଆସି ପରିସ୍ଥାନୀ କରାଇଥା'ନ୍ତି । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ନା । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କେତେ ଉଚ୍ଚ ପରିସ୍ଥାନୀରୁ ପୁଣି କେତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଏଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦିନ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ରାତିର ଗାୟନ ହେଉଛି । ଶିବଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏଣେତେଣେ ଘୁରି ବୁଲିବା ଛାଡିଦିଅ । ଏହା ଶାନ୍ତିର ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ସ□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ବାସ୍ ଏହି ମନ୍ତ୍ର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଇଚାଲ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଜବୁତ ନ ହୋଇଛନ୍ତି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାହା ଠାରୁ ପଇସା ନିଅ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର, ଆମେ ପବିତ୍ର ରହିବୁ, ତେବେ ଆମେ ତୁମ ହାତରୁ ଖାଇପାରିବୁ, କିଛି ବି ନେଇପାରିବୁ । ଭାରତରେ ମନ୍ଦିର ତ ବହୁତ ଅଛି । ବିଦେଶୀ ଆଦି ଯିଏ ବି ଆସିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ତୁମେ ଦେଇପାରିବ, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) କେବେ ହେଲେ ଏପରି ହସମଜା କର ନାହିଁ ଯେଉଁଥିରେ ବିକାରର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଥିବ । ନିଜକୁ ବହୁତ ସାବଧାନ ରଖିବାକୁ ହେବ, ମୁଖରୁ କେବେ ବି କଟୁବଚନ ବାହାର କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ବହୁତ ବହୁତ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । କାହା ପ୍ରତି କୁଦୃଷ୍ଟି ରଖିବାର ନାହିଁ । ଯଦି କୁଦୃଷ୍ଟି ଯାଉଛି ତେବେ ନିଜେ ହିଁ ନିଜକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜେ ସମ୍ମାନ ମାଗିବା ପରିବ□ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିବା ସଦା ନିଷ୍କାମ ଯୋଗୀ ହୁଅ ।

ତୁମକୁ କେହି ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତୁ ବା ନ ଦିଅନ୍ତୁ, ମାନନ୍ତୁ ବା ନ ମାନନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଠା ଭାଇ, ମିଠା ଭଉଣୀ ମନେ କରି, ନିଜେ ସର୍ବଦା ସ୍ୱମାନରେ ରହି ନିଜର ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା, ସ୍ନେହଯୁକ୍ତ ମନୋବୃ□ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମିକ ସମ୍ମାନ ଦେଇଚାଲ । ଯଦି ଇଏ ମୋତେ ସମ୍ମାନ ତେବେ ମୁଁ ତାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବି— ଏହା ମଧ୍ୟ ରାଜକୀୟ ଭିକାରୀ ପଣିଆ ଅଟେ । ତେଣୁ ଏଥିରେ ନିଷ୍କାମଯୋଗୀ ହୁଅ । ଆତ୍ମିକ ସ୍ନେହର ବର୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଶତ୍ରୁକୁ ମଧ୍ୟ ମିତ୍ର, କରିଦିଅ । ଯଦି ତୁମ ଉପରକୁ କେହି ପଥର ମଧ୍ୟ ପକାଉଛି ତେବେ ବି ତୁମେ ତାକୁ ରତ୍ନ ଦିଅ କାରଣ ତୁମେମାନେ ରତ୍ନାକର ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବିଶ୍ୱର ନବ ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ମନେ ରଖ—
ନିମି□ ଏବଂ ନିର୍ମାନ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରଭିମାନୀ ।